

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)
den 18 januari 2007*

I mål C-229/05 P,

angående ett överklagande enligt artikel 56 i domstolens stadga, som ingavs den 9 maj 2005,

Osman Öcalan, på **Kurdistan Workers' Partys (PKK)** vägnar,

Serif Vanly, på **Kurdistan National Congress (KNK)** vägnar,

företrädna av Mark Muller, QC, E. Grieves och P. Moser, barristers, samt J.G. Peirce, solicitor,

klagande,

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd, företrätt av E. Finnegan och M. Bishop, båda i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

* Rättegångsspråk: engelska.

Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland, företrätt av R. Caudwell,
i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

Europeiska gemenskapernas kommission,

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden P. Jann samt domarna K. Lenaerts, E. Juhász,
J.N. Cunha Rodrigues (referent) och M. Ilešič,

generaladvokat: J. Kokott,

justitiesekreterare: handläggaren J. Swedenborg,

efter det skriftliga förfarandet och förhandlingen den 14 september 2006,

och efter att den 27 september 2006 ha hört generaladvokatens förslag till
avgörande,

följande

Dom

- ¹ Osman Öcalan och Serif Vanly har på Kurdistan Workers' Partys (PKK) (Kurdistans arbetarparti) respektive Kurdistan National Congress (KNK) (Kurdistans nationella

kongress) vägnar överklagat det beslut som Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt meddelade den 15 februari 2005 i mål T-229/02, PKK och KNK mot rådet (REG 2005, s. II-539) (nedan kallat det överklagade beslutet) genom vilket förstainstansrätten avvisade deras talan om ogiltigförklaring av rådets beslut 2002/334/EG av den 2 maj 2002 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av beslut 2001/927/EG (EGT L 116, s. 33) och av rådets beslut 2002/460/EG av den 17 juni 2002 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av beslut 2002/334/EG (EGT L 160, s. 26).

Tillämpliga bestämmelser

Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna

- 2 Artikel 6 i Europeiska konventionen om skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna, som undertecknades i Rom den 4 november 1950 (nedan kallad Europakonventionen), har rubriken "Rätt till en rättvis rättegång" och lyder enligt följande:

"1 Var och en skall, vid prövningen av hans civila rättigheter och skyldigheter eller av en anklagelse mot honom för brott, vara berättigad till en rättvis och offentlig förhandling inom skälig tid och inför en oavhängig och opartisk domstol, som upprättats enligt lag. Domen skall avkunnas offentligt, men pressen och allmänheten får utestängas från förhandlingen eller en del därav av hänsyn till den allmänna moralen, den allmänna ordningen eller den nationella säkerheten

i ett demokratiskt samhälle, eller då minderårigas intressen eller skyddet för parternas privatliv så kräver eller, i den mån domstolen finner det strängt nödvändigt, under särskilda omständigheter när offentlighet skulle skada rättvisans intresse.

...”

- 3 Artikel 13 i Europakonventionen har rubriken ”Rätt till ett effektivt rättsmedel” och lyder enligt följande:

”Var och en, vars i denna konvention angivna fri- och rättigheter kränkts, skall ha tillgång till ett effektivt rättsmedel inför en nationell myndighet och detta även om kränkningen förövats av någon under utövning av offentlig myndighet.”

- 4 Artikel 34 i Europakonventionen har följande lydelse:

”Artikel 34 — Enskilda klagomål

”Domstolen får ta emot klagomål från enskilda personer, icke-statliga organisationer eller grupper av enskilda personer, som påstår sig av någon av de höga fördragsslutande parterna ha utsatts för en kränkning av någon av de i konventionen eller i protokollen till denna angivna rättigheterna. De höga fördragsslutande parterna förbinder sig att inte på något sätt förhindra ett effektivt utövande av denna klagorätt.”

Gemenskapsrätten

- 5 Europeiska unionens råd ansåg att en insats från gemenskapens sida krävdes för att genomföra Förenta nationernas säkerhetsråds resolution 1373 (2001), och det antog därför den 27 december 2001 gemensam ståndpunkt 2001/930/GUSP om bekämpande av terrorism (EGT L 344, s. 90) och gemensam ståndpunkt 2001/931/GUSP om tillämpning av särskilda åtgärder i syfte att bekämpa terrorism (EGT L 344, s. 93).
- 6 I artikel 1 i gemensam ståndpunkt 2001/931 föreskrivs:

”1. Denna gemensamma ståndpunkt skall tillämpas i enlighet med bestämmelserna i följande artiklar på personer, grupper och enheter som deltar i terroristhandlingar och finns förtecknade i bilagan.

...

4. Förteckningen i bilagan skall upprättas på grundval av exakta uppgifter eller fakta i det relevanta ärendet som visar att ett beslut har fattats av en behörig myndighet beträffande de personer, grupper eller enheter som avses, oavsett om det gäller inledande av undersökningar eller rättsliga åtgärder i fråga om en terroristhandling, försök att begå, deltaga i eller underlätta en sådan handling, grundat på bevisning eller allvarliga och trovärdiga indicier eller en dom för sådana handlingar. Personer, grupper och enheter som enligt FN:s säkerhetsråd är knutna till terrorism eller mot vilka säkerhetsrådet har utfärdat sanktioner kan ingå i förteckningen.

I denna punkt avses med behörig myndighet: en rättslig myndighet eller, om rättsliga myndigheter inte har behörighet på det område som omfattas av denna punkt, en likvärdig myndighet som är behörig på det området.

5. Rådet skall se till att namnen på fysiska eller juridiska personer, grupper eller enheter i förteckningen i bilagan förses med tillräckliga detaljer för att enskilda individer, juridiska personer, enheter eller organ med säkerhet skall kunna identifieras och att de som har samma eller liknande namn lättare skall kunna rentvås.

6. Namnen på de personer och enheter som finns i förteckningen i bilagan skall ses över med jämna mellanrum minst en gång var sjätte månad för att man skall försäkra sig om att det är berättigat att behålla dem i förteckningen.”

7 I artikel 2 i gemensam ståndpunkt 2001/931 anges följande:

”Europeiska gemenskapen, som handlar inom ramen för sina befogenheter enligt Fördraget om upprättandet av Europeiska gemenskapen, kommer att beordra att alla penningmedel och andra finansiella tillgångar eller ekonomiska resurser [skall] frysas för personer, grupper och enheter som finns i förteckningen i bilagan.”

8 Den 27 december 2001 antog rådet förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism (EGT L 344, s. 70).

9 I artikel 2 i förordningen föreskrivs följande:

”1. Med undantag för vad som tillåts enligt artiklarna 5 och 6 skall följande gälla:

- a) Alla penningmedel[, andra finansiella tillgångar och ekonomiska resurser,] som tillhör eller innehas av en fysisk eller juridisk person, en grupp eller en enhet som finns i den förteckning som avses i punkt 3 [skall frysas].
- b) Inga penningmedel, andra finansiella tillgångar eller ekonomiska resurser får direkt eller indirekt ställas till förfogande för, eller göras tillgängliga till förmån för, en fysisk eller juridisk person, en grupp eller en enhet som finns i den förteckning som avses i punkt 3.

2. Med undantag för vad som tillåts enligt artiklarna 5 och 6 skall det vara förbjudet att tillhandahålla finansiella tjänster till, eller till förmån för, en fysisk eller juridisk person, en grupp eller en enhet som finns i den förteckning som avses i punkt 3.

3. Rådet skall enhälligt upprätta, revidera och ändra förteckningen över personer, grupper och enheter, på vilka denna förordning skall tillämpas i enlighet med bestämmelserna i artikel 1.4, 1.5 och 1.6 i gemensam standpunkt 2001/931/GUSP. Förteckningen skall bestå av

- i) fysiska personer som begår eller försöker begå, deltar i eller underlättar genomförandet av terroristhandlingar,

- ii) juridiska personer, grupper eller enheter som begår eller försöker begå, deltar i eller underlättar genomförandet av terroristhandlingar,

- iii) juridiska personer, grupper eller enheter som ägs eller kontrolleras av en eller flera sådana fysiska eller juridiska personer, grupper eller enheter som avses i leden i och ii, eller

- iv) fysiska eller juridiska personer, grupper eller enheter som agerar för eller under ledning av en eller flera sådana fysiska eller juridiska personer, grupper eller enheter som avses i leden i och ii ovan.”

Bakgrund till tvisten

10 Följande konstaterades i det överklagade beslutet:

”1 Det framgår av handlingarna i målet att [PKK] bildades år 1978 och inledde en väpnad kamp mot den turkiska regeringen för att kurderna skulle tillerkännas självbestämmanderätt. Enligt ett skriftligt vittnesmål av [Osman] Öcalan förklarade PKK ensidigt vapenstillestånd, med förbehåll för rätten till självförsvar, i juli 1999. Enligt samma vittnesmål beslutade PKK:s kongress i april 2002, för att avspegla denna nyorientering, att ’all verksamhet som bedrivs i PKK:s namn skall upphöra den 4 april 2002 och all verksamhet som utövas i PKK:s namn skall anses olaglig’ (bilaga 2 till ansökan, punkt 16). En ny gruppering, Kongreya Azadî ş Demokrasiya Kurdistan (Kongressen för frihet och demokrati i Kurdistan — KADEK), bildades för att på demokratisk väg uppnå politiska mål på den kurdiska minoritetens vägnar. [Abdullah] Öcalan utsågs till ordförande för KADEK.

- 2 [KNK] är ett förbund som består av ett trettiootal organisationer. KNK har till syfte att 'stärka sammanhållningen och samarbetet mellan kurder i alla delar av Kurdistan och att stödja deras kamp mot bakgrund av den kurdiska nationens överordnade intressen' (artikel 7 A i KNK:s stadgar). Enligt ett skriftligt vittnesmål av [Serif] Vanly, ordförande för KNK, hörde PKK:s hedersutnämnde ledare till dem som främjade bildandet av KNK. PKK var medlem av KNK och de enskilda medlemmarna i PKK finansierade delvis KNK."
- 11 Den 2 maj 2002 antog rådet beslut 2002/334. Genom beslutet upptogs PKK i den förteckning som avses i artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 (nedan kallad den omtvistade förteckningen).
- 12 KNK väckte talan om ogiltigförklaring av beslut 2002/334 genom ansökan som registrerades under målnummer T-206/02. Förstainstansrätten avvisade talan genom beslut av den 15 februari 2005. Beslutet överklagades inte.
- 13 Den 17 juni 2002 antog rådet beslut 2002/460, enligt vilket PKK:s namn skulle behållas i den omtvistade förteckningen. Förteckningen har därefter regelbundet uppdaterats genom olika beslut av rådet.

Målet vid förstainstansrätten

- 14 PKK, företrätt av Osman Öcalan, och KNK, företrädd av Serif Vanly, väckte talan om ogiltigförklaring av besluten 2002/334 och 2002/460 genom ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 31 juli 2002. Ansökan registrerades under målnummer T-229/02.

- 15 Ansökan åtföljdes av en fullmakt med följande lydelse, som utställts på PKK:s vägnar:

"Härmed ger undertecknad, Osman Öcalan, tidigare medlem av den organisation som förut var känd under namnet PKK, på PKK:s vägnar fullmakt åt

Mark Muller, advokat från 10–11 Gray's Inn Square

Edward Grieves, advokat från 10–11 Gray's Inn Square

Gareth Pierce, delägare i advokatbyrån Birnberg Pierce,

att väcka och föra talan vid Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt om ogiltigförklaring av beslut 2002/334 och förordning nr 2580/2001 och att vidta varje annan åtgärd i detta syfte, inklusive att delegera uppgifter till en annan person, att ansöka om interimistiska åtgärder och att om behov föreligger inge överklagande till Europeiska gemenskapernas domstol."

- 16 Genom handling som ingavs den 27 november 2002 framställde rådet en invändning om rättegångshinder med stöd av artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. Förenade konungariket Storbritannien och Nordirland och Europeiska gemenskapernas kommission tilläts att intervensera till stöd för rådets yrkanden. Kommissionen yttrade sig angående invändningen om rättegångshinder. Förenade kungariket avstod från att inge yttrande.

- 17 Efter att ha prövat invändningen om rättegångshinder avvisade förstainstansrätten talan genom det överklagade beslutet.

Det överklagade beslutet

- 18 Förstainstansrätten slog fast att den talan som hade väckts av Osman Öcalan på PKK:s vägnar skulle avvisas av följande skäl:

”27 Förstainstansrätten konstaterar först att PKK skall anses direkt och personligen berört av [besluten 2002/334 och 2002/460], eftersom PKK omnämns däri med namn.

28 Därefter skall det påpekas att reglerna om upptagande till sakprövning av en talan om ogiltigförklaring när det är fråga om en person som finns med i den omtvistade förteckningen — det vill säga förteckningen över de personer, grupper och enheter som omfattas av restriktiva åtgärder i syfte att bekämpa terrorism — skall tolkas mot bakgrund av omständigheterna i det enskilda fallet. Särskilt när det gäller dessa grupper eller enheter kan det nämligen hända att de inte har någon rättslig ställning eller att de inte har kunnat iaktta de rättsregler som vanligtvis är tillämpliga på juridiska personer. Ett alltför formalistiskt synsätt skulle följaktligen innebära att det i vissa fall inte förelåg någon möjlighet att väcka talan om ogiltigförklaring trots att dessa grupper och enheter är föremål för restriktiva gemenskapsåtgärder.

...

- 32 I enlighet med de principer som slagits fast ovan i punkt 28 har [Osman] Öcalan, som är en fysisk person, rätt att med olika bevismedel visa att han med giltig verkan handlar på den juridiska personen PKK:s vägnar, som han uppger sig företräda. Av denna bevisning måste dock åtminstone framgå att PKK verkligen hade för avsikt att väcka förevarande talan och att PKK inte tjänar som ett verktyg för tredje man, även om denne eventuellt skulle vara en av dess medlemmar.
- 33 Det skall även påpekas att det inte ankommer på förstainstansrätten att, i samband med prövningen av huruvida talan kan tas upp till sakprövning, ta ställning till huruvida PKK faktiskt existerar. Prövningen är strikt begränsad till frågan huruvida [Osman] Öcalan har behörighet att väcka talan på PKK:s vägnar.
- 34 För det första skall det påpekas att talan formellt har väckts av [Osman] Öcalan, på PKK:s vägnar ('on behalf of').
- 35 För det andra har sökandena med eftertryck hävdatt att PKK upplöstes i april 2002. Vidare har PKK:s kongress, enligt [Osman] Öcalans vittnesmål som bifogats som bilaga till ansökan, samtidigt som det beslutades att PKK skulle upplösas, antagit en förklaring enligt vilken 'all verksamhet som utövas i PKK:s namn [hädanefter] skall anses olaglig'.
- 36 För det tredje har [Osman] Öcalan inte på något ställe i sökandenas inlagor omnämnts annat än i egenskap av företrädare för PKK. Det har i synnerhet aldrig gjorts gällande att han skulle kunna ha något eget intresse av att få till stånd en ogiltigförklaring av [besluten 2002/334 och 2002/460].

- 37 Sökandena har inte alls visat att [Osman] Öcalan har behörighet att företräda PKK, utan de har tvärtom hävdats att PKK inte längre existerar. Det kan dock inte godtas att en juridisk person som har upphört att existera, om så skall anses vara fallet, med giltig verkan kan utse en företrädare.
- 38 Det faktum att det inte kan godtas att [Osman] Öcalan med giltig verkan företräder PKK bekräftas även av hans eget vittnesmål, enligt vilket alla åtgärder som vidtas på PKK:s vägnar efter april 2002 skall anses olagliga. I enlighet med detta vittnesmål skulle de åtgärder som [Osman] Öcalan gör gällande att han vidtar på PKK:s vägnar ha förklarats olagliga av hans fullmaktsgivare själv.
- 39 Sökandena har således ställt förstainstansrätten inför den paradoxala situationen att den fysiska person som skall antas företräda en juridisk person inte bara är oförmögen att visa att han företräder denna juridiska person med giltig verkan utan denne har dessutom angett skälen till att han inte kan företräda nämnda juridiska person.
- 40 Vad beträffar sökandenas argument att det inte finns några andra rättsmedel tillgängliga, kan förstainstansrätten inte godta att varje person som vill försvara en tredje mans intressen skall anses ha rätt att väcka talan.
- 41 Förstainstansrätten finner således att [Osman] Öcalan på eget initiativ har väckt talan på PKK:s vägnar. Den talan som [Osman] Öcalan har väckt på PKK:s vägnar kan följaktligen inte prövas.”

- 19 Förstainstansrätten slog fast att den talan som Serif Vanly hade väckt på KNK:s vägnar skulle avvisas av följande skäl:

”43 ... KNK ... har [redan] väckt talan om ogiltigförklaring av beslut 2002/334 i det mål som registrerats under målnummer T-206/02. På grund av att föremålet för talan, grunderna och parterna är identiska skall förevarande talan, såvitt den har väckts av KNK mot beslut 2002/334, avvisas på grund av litispendens.

44 ...

45 När det gäller talan om ogiltigförklaring av beslut 2002/460 som KNK har väckt, följer det av fast rättspraxis att en sammanslutning som har bildats för att tillvarata en grupp rättssubjekts kollektiva intressen inte kan anses personligen berörd, i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG, av en rättsakt som påverkar denna gruppas allmänna intressen, och följaktligen kan en sådan sammanslutning inte väcka talan om ogiltigförklaring då dess medlemmar inte kan göra detta var för sig (domstolens dom av den 14 december 1962 i de förenade målen 19/62–22/62, *Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes m.fl. mot rådet*, REG 1962, s. 943, s. 960, och förstainstansrättens dom av den 21 mars 2001 i mål T-69/96, *Hamburger Hafen- und Lagerhaus m.fl. mot kommissionen*, REG 2001, s. II-1037, punkt 49).

46 Enligt artikel 7 A i KNK:s stadgar har KNK i uppdrag att stärka sammanhållningen och samarbetet mellan kurder i alla delar av Kurdistan och att stödja deras kamp mot bakgrund av den kurdiska nationens överordnade intressen. KNK skall således anses vara en sammanslutning som har bildats för att tillvarata en grupp rättssubjekts kollektiva intressen.

- 47 Denna slutsats bekräftas även av sökandenas argument att införandet av PKK i den omtvistade förteckningen inverkar 'demoraliserande' på KNK:s förmåga att eftersträva detta syfte. Enligt den rättspraxis som angetts ovan kan KNK inte anses personligen berörd.
- 48 Förstainstansrätten skall därefter pröva huruvida KNK kan åberopa att en eller flera av dess medlemmar har rätt att väcka talan om ogiltigförklaring av [beslut 2002/460].
- 49 Förstainstansrätten finner att sökandena, genom att hävda att PKK inte längre existerar, i vart fall har medgett att PKK inte längre är medlem i KNK. Det kan inte godtas att en persons tidigare medlemskap i en sammanslutning ger sammanslutningen rätt att åberopa eventuella åtgärder som vidtagits av denna person. Att godta ett sådant resonemang skulle nämligen innebära att en sammanslutning gavs en slags evig talerätt, trots att sammanslutningen inte längre kan göra gällande att den företräder den tidigare medlemmens intressen.
- 50 Sökandena har gjort gällande att KADEK, en potentiell medlem av KNK, påverkas av beslut 2002/460 så till den grad att den inte kan bli medlem i KNK. Även om det skulle antas att KADEK hade rätt att väcka talan om ogiltigförklaring av beslut 2002/460 vid den tidpunkt då förevarande talan väcktes, vilket förefaller vara möjligt, särskilt om den kan anses utgöra PKK:s juridiska och/eller faktiska efterträdare, kan KNK inte åberopa att KADEK är medlem i dess organisation, eftersom KADEK inte tillhör denna.
- 51 Sökandena har slutligen gjort gällande att KNK och dess medlemmar i allmänhet berörs personligen på grund av att deras verksamhet begränsas till följd av rädslan för att deras tillgångar skall frysas om de samarbetar med en enhet som finns införd i den omtvistade förteckningen. Det skall i det avseendet påpekas att förbudet i [beslut 2002/460] mot att penningmedel ställs till PKK:s

förfogande har allmän giltighet, eftersom det riktar sig till alla rättssubjekt i Europeiska gemenskapen. [Beslut 2002/460] är således tillämpligt på objektivet bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 6 oktober 1982 i mål 307/81, *Alusuisse Italia mot rådet och kommissionen*, REG 1982, s. 3463, punkt 9; svensk specialutgåva, volym 6, s. 523).

- 52 En fysisk eller juridisk person kan göra anspråk på att vara personligen berörd av en rättsakt som har allmän giltighet endast om beslutet angår denne på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för den personen eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denne från alla andra personer (domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, *Plaumann mot kommissionen*, REG 1963, s. 197, s. 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, och förstainstansrättens dom av den 27 april 1995 i mål T-12/93, *CCE de Vittel m.fl. mot kommissionen*, REG 1995, s. II-1247, punkt 36). KNK och dess medlemmar är dock tvungna att iaktta förbudet i fråga om PKK som föreskrivs i [beslut 2002/460] på samma sätt som alla andra personer i gemenskapen. Det förhållandet att KNK och dess medlemmar, på grund av deras politiska åsikter, kan komma att känna av effekterna av detta förbud mer än andra medför inte att de särskiljs från alla andra personer i gemenskapen. Den omständigheten att en rättsakt som har allmän giltighet kan få olika konkreta verkningar för de olika rättssubjekt som den är tillämplig på medför nämligen inte att dessa rättssubjekt särskiljs från alla andra berörda personer, när rättsakten är tillämplig i en objektivet bestämd situation (se förstainstansrättens dom av den 22 februari 2000 i mål T-138/98, *ACAV m.fl. mot rådet*, REG 2000, s. II-341, punkt 66 och där angiven rättspraxis).

...

- 56 Eftersom KNK inte med framgång kan åberopa att en av dess medlemmar har rätt att väcka talan om ogiltigförklaring av [beslut 2002/460], finner förstainstansrätten att KNK inte berörs personligen av nämnda beslut.

57 Följaktligen kan talan inte prövas, såvitt den har väckts av KNK mot beslut 2002/460.”

Förfarandet vid domstolen och parternas yrkanden

20 Osman Öcalan och Serif Vanly har i PKK:s respektive KNK:s namn överklagat det överklagade beslutet genom skrivelse som inkom till domstolens kansli den 9 maj 2005. De har yrkat att domstolen skall upphäva beslutet och slå fast att den talan som Osman Öcalan och Serif Vanly väckte på PKK:s respektive KNK:s vägnar kan upptas till prövning samt förplikta rådet att ersätta rättegångskostnaderna såvitt de hänför sig till frågan huruvida talan kan tas upp till sakprövning.

21 Klagandena ingav som bilaga till ansökan en förklaring som Mark Muller, en av de advokater som företräder dem i det förevarande målet, upprättade den 9 maj 2005 och som har följande lydelse:

”1. Jag, Mark Muller, bekräftar härmed att jag företräder Abdullah Öcalan i ett mål som pågår vid Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna [nedan kallad Europadomstolen].

2. Under hela detta förfarande har jag regelbundet besökt Abdullah Öcalan i fängelset på ön Imrali i Turkiet. Jag bekräftar att Abdullah Öcalan innan förevarande talan väcktes vid förstainstansrätten uppdrog åt mig att protestera mot fördömandet av PKK i Europa. Dessutom har jag i Europa träffat andra högt uppsatta företrädare för PKK och den organisation som antas vara dess efterträdare, KADEK. Jag framhåller än en gång att jag har fått i uppdrag att föra talan i förevarande mål.

3. För att följa förstainstansrättens rättegångsregler begärde jag att få en fullmakt från Osman Öcalan, som vid denna tidpunkt var en högt uppsatt företrädare såväl för den organisation som tidigare var känd under namnet PKK som för KADEK.
 4. Om förstainstansrätten hade begärt förtydliganden i denna fråga skulle jag genast ha vidtagit åtgärder för att införskaffa all nödvändig bevisning för att bekräfta påståendena ovan. Eftersom förstainstansrätten godtog den fullmakt som ingavs och delgav svaranden ansökan bedömde jag att några sådana åtgärder inte var nödvändiga.”
- 22 Rådet har yrkat att domstolen skall avvisa de två klagandenas överklagande eller, i andra hand, ogilla det, i förekommande fall återförvisa målet till förstainstansrätten och förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.
- 23 Kommissionen och Förenade kungariket, som intervenerade i målet i första instans, har inte inkommit med något skriftligt yttrande.

Överklagandet

Huruvida den talan som Osman Öcalan har väckt på PKK:s vägnar kan upptas till sakprövning

- 24 Osman Öcalan har, på PKK:s vägnar (nedan kallad den första klaganden), åberopat sju grunder till stöd för sitt överklagande. Domstolen skall först pröva den fjärde av dessa grunder.

Den fjärde grunden

— Parternas argument

- 25 Den första klaganden har som fjärde grund anfört att förstainstansrätten har missuppfattat den bevisning som han har ingett avseende upplösningen av PKK. Det går inte att utifrån en noggrann läsning av den förklaring av Osman Öcalan som har ingetts till förstainstansrätten dra slutsatsen att PKK har upplösts i alla avseenden, inklusive vad gäller dess kapacitet att protestera mot fördömandet av organisationen. Tvärtom hänvisar Osman Öcalan systematiskt till PKK:s fortsatta existens och till PKK:s upprättande av en allierad organisation, KADEK. Följaktligen har förstainstansrätten gjort en felaktig tolkning av den bevisning som avser upplösningen av PKK och dess existens.
- 26 Rådet har i första hand anfört att den fjärde grunden skall avvisas dels därför att den utgör en upprepning av de argument som framförts i första instans, dels därför att den avser förstainstansrättens fastställande av en faktisk omständighet, nämligen att PKK inte med giltig verkan hade kunnat utse Osman Öcalan till sin företrädare i förfarandet i första instans.
- 27 I andra hand har rådet gjort gällande att det är uppenbart att talan inte kan vinna bifall på den aktuella grunden.
- 28 Rådet har först och främst framhållit att förstainstansrätten uttryckligen slog fast i punkt 33 i det överklagade beslutet att det inte ankom på förstainstansrätten att ta ställning till huruvida PKK faktiskt existerar. Den fråga som prövades, och som förstainstansrätten besvarade nekande, var endast huruvida Osman Öcalan hade behörighet att väcka talan på PKK:s vägnar.

- 29 Det är klagandena själva som har uppgett att PKK officiellt har upplösts. Punkt 16 i den förklaring av Osman Öcalan som har bifogats ansökan i första instans visar tydligt att all verksamhet som utövas i PKK:s namn skall anses olaglig från och med den 4 april 2002.
- 30 Vidare är den första klagandens påståenden otydliga i många hänseenden. Det anges exempelvis i punkt 25 i överklagandet att den organisation på vars vägnar Osman Öcalan överklagar beslutet fortsätter att existera och att denna fram till nu kallades för PKK. Denna angivelse ger intrycket av att överklagandet i själva verket har ingetts på en annan icke angiven organisations vägnar, som inte är själva PKK. Det framgår dock inte av ansökan vilken annan organisation det skulle kunna röra sig om.
- 31 Förstainstansrätten har gjort en minutiös prövning av klagandenas argument. Rådet anser att förstainstansrättens bedömning enligt punkterna 37–41 i det överklagade beslutet att PKK inte med giltig verkan kunde utse en företrädare är motiverad med hänsyn till den bevisning som förelåg. Rådet har anfört att den första klaganden inte till stöd för överklagandet har anfört något nytt argument som kan påverka denna slutsats.

— Domstolens bedömning

- 32 Det följer av domstolens rättspraxis att ett överklagande, som inte innehåller något argument som särskilt syftar till att visa att det har skett en felaktig rättstillämpning i det överklagade beslutet och som endast upprepar eller ordagrant återger grunder och argument som redan har anförts vid förstainstansrätten skall avvisas. När en klagande har ifrågasatt förstainstansrättens tolkning eller tillämpning av gemenskapsrätten kan dock de rättsfrågor som prövades av förstainstansrätten på nytt tas upp till diskussion i målet om överklagande. Om klaganden inte på detta sätt kunde

utforma sitt överklagande med stöd av grunder och argument som redan åberopats vid förstainstansrätten, skulle nämligen överklagandeinstitutet förlora en del av sin betydelse (se, för ett liknande resonemang, dom av den 22 juni 2006 i mål C-25/05 P, Storck mot harmoniseringsbyrån, REG 2006, s. I-5719, punkterna 47 och 48, samt där angiven rättspraxis).

- 33 Genom den fjärde grunden har det gjorts gällande att förstainstansrätten misstog sig när den konstaterade att Osman Öcalan hade påstått att PKK saknade behörighet att väcka talan. Grunden innehåller en utförlig kritik av det överklagade beslutet. Dessutom avser den ett konstaterande som förstainstansrätten gjorde i det överklagade beslutet, vilket innebär att samma grund inte hade kunnat anföras i första instans.
- 34 Mot denna bakgrund saknas fog för rådets argument att den fjärde grunden skall avvisas eftersom denna endast består av en upprepning av de resonemang som har framförts i första instans. Rådets argument skall således underkännas.
- 35 Vad gäller rådets argument att den fjärde grunden skall avvisas därför att den avser förstainstansrättens fastställande av en faktisk omständighet, erinrar domstolen om att det följer av domstolens rättspraxis att en invändning avseende de faktiska omständigheterna och bedömningen av dessa i det överklagade avgörandet kan tas upp till prövning då klaganden gjort gällande att det framgår av handlingarna i målet att den bedömning som förstainstansrätten har gjort av de faktiska omständigheterna är materiellt oriktig eller att förstainstansrätten har missuppfattat bevisningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 oktober 2002 i mål C-82/01 P, Aéroports de Paris mot kommissionen, REG 2002, s. I-9297, punkt 56). Så är också fallet i förevarande mål.
- 36 Den fjärde grunden kan således tas upp till sakprövning.

- 37 För att avgöra huruvida överklagandet skall bifallas på denna grund skall domstolen undersöka om förstainstansrätten har missuppfattat bevisningen. Såsom generaladvokaten angav i punkt 42 i förslaget till avgörande föreligger det en sådan missuppfattning när bedömningen av den befintliga bevisningen framstår som uppenbart felaktig utan att någon ny bevisning har beaktats (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 april 2006 i mål C-551/03 P, General Motors mot kommissionen, REG 2006, s. I-3173, punkt 54).
- 38 När det gäller detta kriterium konstaterar domstolen att den bevisning som har inletts till förstainstansrätten beträffande PKK:s existens utgörs av förklaringen från Osman Öcalan, vilken bifogats ansökan i första instans, den fullmakt som denne har gett sina advokater att företräda den första klaganden, rådets ställningstaganden och förklaringen från Serif Vanly, också den bifogad nämnda ansökan.
- 39 Vad för det första gäller Osman Öcalans förklaring anges det i punkt 1 i denna att "PKK var och förblir en politisk organisation av central betydelse för det kurdiska folket".
- 40 I punkt 11 i samma förklaring intygar Osman Öcalan följande:

"I juli 1999 utlyste PKK en ensidig vapenvila. Syftet var att främja en demokratisk och fredlig lösning av frågan om kurdernas rättigheter. PKK uppgav att all gerillaverksamhet tills vidare skulle upphöra."

41 Punkterna 15–19 i samma förklaring har följande lydelse:

- ”15. [PKK:s åttonde kongress som ägde rum den 4–10 april 2002] beskrev PKK som det symboliska namnet på 'Apoiströrelsen' [Ordet 'Apo' används som en benämning på Abdullah Öcalan] under den period som präglades av uppkomsten av den kurdiska nationella medvetenheten och den kurdiska motståndsrörelsen. Kongressen uppgav också att PKK symboliserade den nationella andan och den kurdiska medvetenheten och identiteten.
16. Kongressen beslutade i enlighet med de stora förändringar som PKK genomgick att all verksamhet som bedrevs i PKK:s namn skulle upphöra den 4 april 2002 och att all verksamhet som utövades i PKK:s namn skulle anses olaglig.
17. Kongressen beslutade att fortsätta de förändringar som hade ägt rum enligt planeringen sedan vapenvilan [år 1999] och till följd av den sjunde kongressen. ['Projekt för fred', som innehåller PKK:s ståndpunkt i enlighet med vad som bestämdes på den sjunde kongressen den 10 januari 2000, bifogas förevarande förklaring.]
18. Det antogs nya stadgar som medförde en förändring av PKK:s struktur och organisation och som innehöll uppgifter om Apoiströrelsens strategi. En samordningsorganisation skulle samla de olika organisationer som skulle skapas i olika delar av Kurdistan och de angränsande länderna. Med anledning härav fattades beslut om att upprätta [KADEK].
19. En ny styrande kommitté valdes, och Abdullah Öcalan valdes till ordförande för KADEK.”

- 42 Av denna text förefaller det snarare framgå att PKK successivt har upphört med sina våldsaktioner till förmån för andra handlingsalternativ än att PKK skall upplösas. Osman Öcalan förklarar framför allt att PKK utlyste en ensidig vapenvila i juli 1999, deltog i ett "projekt för fred" under sin sjunde kongress, som hölls den 10 januari 2000, och under sin åttonde kongress, som ägde rum den 4–10 april 2002, beslutade att upphöra med "all verksamhet" från och med den 4 april 2002. Lästa i sitt sammanhang skulle orden "all verksamhet" helt enkelt kunna betyda att PKK upphör med all våldsverksamhet.
- 43 Dessutom framgår det av punkterna 18 och 19 i Osman Öcalans förklaring att det endast är PKK:s struktur och organisation som har förändrats och att PKK har fortsatt att existera under namnet KADEK, fortfarande med Abdullah Öcalan som ordförande.
- 44 Verbet "förblir" i punkt 1 i förklaringen tyder också på att PKK fortsätter att existera.
- 45 I vilket fall som helst uppger Osman Öcalan inte någonstans i sin förklaring uttryckligen att PKK:s åttonde kongress skulle ha upplöst organisationen.
- 46 Efter en genomläsning av förklaringen i sin helhet saknas följaktligen fog för att tolka den som en bekräftelse av ett fullständigt upplösande av PKK.
- 47 Vad för det andra beträffar advokaternas fullmakt att företräda den första klaganden har Osman Öcalan preciserat att han agerar "på den organisationens vägnar som tidigare var känd under namnet PKK" ("on behalf of the organisation formerly known as the PKK"). Denna precisering indikerar dock endast att en namnändring har skett och inte att PKK har upplösts.

48 Vad för det tredje gäller rådets ståndpunkter konstaterar domstolen att de beslut som successivt har ersatt besluten 2002/334 och 2002/460 sedan den 2 april 2004 betecknar PKK som "Kurdistan Workers' Party (PKK) (alias KADEK, alias KONGRA - GEL)" (se bland annat rådets beslut 2004/306/EG av den 2 april 2004 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av beslut 2003/902/EG) (EGT L 99, s. 28). Härav följer att rådet anser att PKK fortsätter att existera, men under andra namn.

49 Vad för det sista beträffar förklaringen från Serif Vanly, ordförande för KNK, som bifogades ansökan i första instans, är det visserligen riktigt att han där nämner PKK:s upplösning. Det sker dock i följande avsnitt:

"PKK har varit medlem i KNK sedan denna upprättades. PKK var pådrivande vid upprättandet av KNK. Sedan dess har PKK varit en central drivkraft inom KNK och dess mål och syften överensstämmer med dem som eftersträvas av KNK. PKK är sedan sin upplösning i april 2002 inte längre en officiell medlem av KNK. Den organisation som PKK gett upphov till, KADEK, önskar emellertid ansluta sig till KNK. Abdullah Öcalan förblir KNK:s hedersordförande."

50 Detta avsnitt leder dock inte till slutsatsen att PKK helt upphörde att existera i april 2002. Denna text antyder nämligen snarare, om den läses i sin helhet, att PKK i viss bemärkelse har fortsatt att existera efter denna tidpunkt i en omorganiserad form och under ett annat namn. Serif Vanlys förklaring motsäger således inte den övriga bevisning som har diskuterats ovan.

51 Konstaterandet i punkt 35 i det överklagade beslutet att "PKK:s kongress, enligt [Osman] Öcalans vittnesmål som bifogats som bilaga till ansökan, ... [beslutade] att PKK skulle upplösas" är således oriktigt och strider mot ordalydelsen i den förklaring från Osman Öcalan som konstaterandet hänför sig till.

- 52 Bedömningen i punkt 37 i det överklagade beslutet, enligt vilken ”sökandena ... inte alls [har] visat att [Osman] Öcalan har behörighet att företräda PKK, utan ... tvärtom [har] hävdat att PKK inte längre existerar” överensstämmer inte med den bevisning som förstainstansrätten förfogade över.
- 53 Fastställandet av de faktiska omständigheterna i punkterna 35 och 37 i det överklagade beslutet är således felaktigt och utgör en missuppfattning av den bevisning som förstainstansrätten förfogade över. Följaktligen skall överklagandet bifallas såvitt avser den fjärde grunden.
- 54 Det överklagade beslutet skall således upphävas i den del det avser avvisning av den första klagandens talan. Det saknas därmed anledning att pröva de övriga grunder som åberopats av denne.

Huruvida den talan som Serif Vanly har väckt på KNK:s vägnar kan upptas till sakprövning

- 55 Serif Vanly, som handlar på KNK:s vägnar (nedan kallad den andra klaganden), har åberopat två grunder till stöd för sitt överklagande (den åttonde och den nionde grunden).

Den åttonde grunden

— Parternas argument

- 56 Genom den åttonde grunden har den andra klaganden erinrat om att förstainstansrätten i det överklagade beslutet slog fast att talan skulle avvisas såvitt den hade väckts av KNK, på grund av att denne inte berördes personligen av beslut 2002/460 i

den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG. Den andra klaganden anser att detta kriterium är alltför restriktivt när det rör sig om de grundläggande rättigheter som säkerställs i Europakonventionen. Klaganden har gjort gällande att kriteriet för upptagande till sakprövning i ett sådant sammanhang måste ges en vidare tillämpning, som överensstämmer med de kriterier för upptagande till sakprövning som har uppställts av Europeiska domstolen för de mänskliga rättigheterna (nedan kallad Europadomstolen), detta för att inte hindra tillgången till ett effektivt rättsmedel.

- 57 Den andra klaganden anser att om domstolen avvisar KNK:s talan i förevarande mål trots att Europadomstolen under samma omständigheter skulle ha tagit upp talan till prövning om den hade anhängiggjorts där, innebär detta att klaganden saknar tillgång till ett effektivt rättsmedel som denne har rätt till, nämligen ett rättsmedel för att få till stånd en prövning av huruvida förordning nr 2580/2001 och beslut 2002/460 begränsar klagandens grundläggande rättigheter enligt Europakonventionen. Att vägra klaganden en sådan prövning när det föreligger argument som är rimliga och som enligt Europakonventionen kan upptas till sakprövning strider mot artikel 13 i konventionen, eftersom klaganden helt enkelt nekas rättsmedel som denne har rätt till.
- 58 Rådet har framhållit att den andra klaganden inte försöker visa att förstainstansrätten gjorde en felaktig tillämpning av EG-fördragets bestämmelser såsom de har tolkats i gemenskapsdomstolarnas rättspraxis när den slog fast att KNK inte berördes personligen av beslut 2002/460. Den andra klaganden uppmanar i själva verket domstolen att bortse från bestämmelserna i artikel 230 fjärde stycket EG, såsom de har tolkats i gemenskapsdomstolarnas rättspraxis, och i stället tillämpa de bestämmelser om talerätt som uppställts av Europadomstolen.
- 59 Såvitt den aktuella grunden avser förstainstansrättens bedömning att beslut 2002/460 inte personligen berörde den andra klaganden i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG, anser rådet att den andra klaganden inte har anfört några nya argument i sitt överklagande och att denna del av överklagandet således inte kan prövas i sak. I andra hand har rådet hävdats att denna del av överklagandet skall ogillas eftersom förstainstansrätten har tillämpat fast rättspraxis i vederbörlig ordning.

- 60 I den mån den aktuella grunden innefattar ett argument som hänför sig till Europakonventionen anser rådet att argumentet inte kan prövas i målet om överklagande eftersom det inte har varit föremål för diskussion mellan parterna i första instans, och eftersom förstainstansrätten inte har tagit ställning till det. I andra hand har rådet gjort gällande att argumentet skall underkännas eftersom det skydd som Europeiska unionen och gemenskapen ger de grundläggande rättigheterna är likvärdigt med det som följer av Europakonventionen.

— Domstolens bedömning

- 61 Vad gäller frågan huruvida den aktuella grunden kan tas upp till sakprövning kan erinras om att enligt artikel 118 i domstolens rättegångsregler är artikel 42.2 i dessa regler, som i princip förbjuder att nya grunder åberopas under rättegången, tillämplig i mål om överklagande av förstainstansrättens avgöranden. Domstolen är i ett mål om överklagande således endast behörig att pröva förstainstansrättens bedömning av de grunder som har behandlats vid den (se dom av den 29 april 2004 i de förenade målen C-199/01 P och C-200/01 P, IPK-München mot kommissionen, REG 2004, s. I-4627, punkt 52).
- 62 I första instans anförde rådet som grund för sin invändning om rättegångshinder att den andra klaganden inte uppfyllde villkoren enligt artikel 230 fjärde stycket EG. Den andra klaganden svarade i sitt yttrande angående invändningen om rättegångshinder att den aktuella bestämmelsen skulle tolkas på ett sådant sätt att klaganden ansågs uppfylla villkoren. Härvid gjorde klaganden bland annat gällande att det är nödvändigt med ett effektivt rättsmedel i ett fall där en rättsakt från gemenskapsinstitutionerna åsidosätter de grundläggande rättigheterna och gemenskapsrätten. Förstainstansrätten underkände i det överklagade beslutet den andra klagandens resonemang, dock utan att ta ställning till påståendet att talan avsåg skyddet för dennes grundläggande rättigheter.

- 63 Domstolen konstaterar att tolkningen av artikel 230 fjärde stycket EG och tillämpningen av denna på den andra klagandens situation behandlades i förstainstansrätten under förfarandet i första instans. Den aktuella grunden innehåller ett utförligt ifrågasättande av förstainstansrättens tolkning och tillämpning av denna bestämmelse i förhållande till den andra klaganden. Den aktuella grunden är således inte en ny grund som det är förbjudet att åberopa i samband med ett överklagande enligt artiklarna 42.2 och 118 i domstolens rättegångsregler.
- 64 När en grund kan prövas i sak ankommer det i princip på klaganden att utveckla argument till stöd för denna grund efter klagandens gottfinnande, vilka antingen kan vara argument som redan åberopats vid förstainstansrätten eller nya argument, framför allt beträffande förstainstansrättens bedömningar. Om så inte vore fallet skulle nämligen överklagandeinstitutet förlora en del av sin betydelse (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet *Storck mot harmoniseringsbyrån*, punkt 48 och där angiven rättspraxis).
- 65 Följaktligen är den andra klaganden inte skyldig att till stöd för den aktuella grunden endast anföra nya argument avseende tolkningen av artikel 230 fjärde stycket EG i gemenskapsdomstolarnas rättspraxis. Det saknas fog för rådets argument med denna innebörd, och detta argument skall således underkännas.
- 66 Vad beträffar frågan huruvida de argument som hänför sig till Europakonventionen kan tas upp till sakprövning framgår det av artikel 58 i domstolens stadga jämförd med artikel 113.2 i domstolens rättegångsregler att klaganden till stöd för ett överklagande får anföra alla relevanta argument, med förbehåll endast för att överklagandet inte får avse en annan sak än den som varit föremål för talan vid förstainstansrätten. I motsats till vad rådet har hävdad finns det ingen regel som säger att varje argument som anförs till stöd för överklagandet tidigare måste ha varit föremål för diskussion i första instans. En sådan inskränkning kan inte godtas, eftersom den skulle medföra att överklagandeinstitutet förlorade en stor del av sin betydelse.

- 67 Eftersom det är uppenbart att den aktuella grunden inte avser en annan sak än den som varit föremål för talan vid förstainstansrätten saknas fog för rådets argument till stöd för dess invändning om rättegångshinder, nämligen att den aktuella grunden inte kan prövas i sak i den mån den hänför sig till Europakonventionen. Argumentet skall således underkännas.
- 68 Härav följer att den aktuella grunden kan tas upp till sakprövning i sin helhet.
- 69 När det gäller frågan huruvida överklagandet skall bifallas på den aktuella grunden har den andra klaganden gjort gällande att besluten 2002/334 och 2002/460 berör denne personligen, bland annat eftersom KNK utgör en representativ plattform för PKK och för varje annan organisation som anses efterträda denna.
- 70 Det följer av fast rättspraxis att ett sådant samband inte räcker för att en enhet skall kunna anses vara personligen berörd i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG. En sammanslutning som företräder en grupp fysiska eller juridiska personer kan nämligen inte anses beröras personligen av en rättsakt som påverkar denna grupps allmänna intressen (se, för ett liknande resonemang, domen i de ovannämnda förenade målen *Fédération nationale de la boucherie en gros et du commerce en gros des viandes m.fl. mot rådet*, s. 960, och beslut av den 5 november 1986 i mål *UFADE mot rådet och kommissionen*, REG 1986, s. 3255, punkt 12).
- 71 Dessutom har den andra klaganden gjort gällande att KNK riskerar att få sina egna penningmedel frysta enligt besluten 2002/334 och 2002/460 om KNK befattar sig med PKK.

- 72 Enligt fast rättspraxis kan en fysisk eller juridisk person göra anspråk på att vara personligen berörd av en rättsakt som har allmän giltighet endast om beslutet angår denne på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för den personen eller på grund av en faktisk situation som särskiljer denne från alla andra personer (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet *Plaumann mot kommissionen*, s. 223, och dom av den 25 juli 2002 i mål C-50/00 P, *Unión de Pequeños Agricultores mot rådet*, REG 2002, s. I-6677, punkt 36).
- 73 Visserligen riskerar KNK att få sina penningmedel frysta, men grunden till detta är ett objektivt definierat förbud som alla gemenskapens rättssubjekt omfattas av. Under dessa förhållanden kan KNK inte med framgång påstå sig vara personligen berörd av besluten 2002/334 och 2002/460, i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG.
- 74 När förstainstansrätten i bland annat punkterna 45, 46, 51 och 52 i det överklagade beslutet slog fast att KNK inte var personligen berörd i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG tillämpade den denna bestämmelse på ett korrekt sätt i enlighet med hur den har tolkats i rättspraxis.
- 75 Den andra klaganden har dock invänt att om artikel 230 fjärde stycket EG tolkas på det sättet medför den en sakprövningsförutsättning som är så restriktiv att artikeln strider mot Europakonventionen.
- 76 De grundläggande rättigheterna utgör en integrerad del av de allmänna rättsprinciper som domstolen skall säkerställa efterlevnaden av. Därvid utgår den från medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner samt från den vägledning som ges i de folkrättsliga dokument angående skydd för de mänskliga rättigheterna som medlemsstaterna varit med om att utarbeta eller har tillträtt. I detta sammanhang är Europakonventionen av särskild betydelse (se bland annat dom av den 12 juni 2003 i mål C-112/00, *Schmidberger*, REG 2003, s. I-5659, punkt 71, och av den 27 juni 2006 i mål C-540/03, *Europaparlamentet mot rådet*, REG 2006, s. I-5769, punkt 35).

77 Dessutom föreskrivs följande i artikel 6.2 EU:

”Unionen skall som allmänna principer för gemenskapsrätten respektera de grundläggande rättigheterna, såsom de garanteras i Europakonventionen ..., och såsom de följer av medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner.”

78 Det aktuella argumentet skall undersökas mot denna bakgrund.

79 Enligt artikel 34 i Europakonventionen får Europadomstolen ta emot klagomål från enskilda personer, icke-statliga organisationer eller grupper av enskilda personer, som påstår att de, av någon av de höga fördragsslutande parterna, har utsatts för en kränkning av någon av de i konventionen angivna rättigheterna.

80 Det framgår av Europadomstolens rättspraxis att det enligt artikel 34 i Europakonventionen i regel krävs att en sökande påstår sig ha lidit skada till följd av ett åsidosättande av Europakonventionen som redan har ägt rum för att denne skall kunna anses vara ”utsatt för en kränkning” i denna artikels mening (se Europadomstolens dom av den 6 september 1978 i mål Klass m.fl. mot Tyskland, serie A nr 28, § 33). Det är endast under mycket särskilda omständigheter som risken för ett framtida åsidosättande kan göra att en sökande anses vara utsatt för en kränkning av Europakonventionen (se Europadomstolens beslut av den 4 december 1995 i mål Noël Narvii Tauria m.fl. mot Frankrike, ansökan nr 28204/95, *Décisions et rapports (DR)Recueil des arrêts et décisions*

- 81 KNK befinner sig i en situation som är jämförbar med den i vilken de personer som är knutna till de ovannämnda enheterna Segi och Gestoras Pro-Amnistia befinner sig. KNK finns nämligen inte upptagen i den omtvistade förteckningen och är således inte föremål för de restriktiva åtgärder som föreskrivs i förordning nr 2580/2001.
- 82 Mot denna bakgrund förefaller det framgå av Europadomstolens nuvarande rättspraxis att KNK inte skulle kunna visa att den är utsatt för en kränkning i den mening som avses i artikel 34 i Europakonventionen och att Europadomstolen således inte skulle kunna pröva dess talan.
- 83 Under omständigheterna i det förevarande målet har det således inte visats att det föreligger någon motsättning mellan Europakonventionen och artikel 230 fjärde stycket EG.
- 84 Överklagandet kan således inte vinna bifall på den aktuella grunden.

Den nionde grunden

— Parternas argument

- 85 Den andra klaganden har gjort gällande att punkt 49 i det överklagade beslutet är behäftad med ett fel eftersom den bygger på antagandet att PKK har upphört att existera. Förstainstansrätten tog därigenom ställning till en fråga rörande själva saken för att underkänna ett argument angående möjligheten att ta upp talan till sakprövning.

86 Rådet har påpekat att förstainstansrätten inte tog ställning till frågan huruvida PKK verkligen existerar. Vid bedömningen av KNK:s möjlighet att vinna framgång med argumentet att en eller flera av dess medlemmar hade rätt att väcka talan om ogiltigförklaring av beslutet konstaterade förstainstansrätten helt enkelt att eftersom den andra klaganden hade påstått att PKK inte längre existerade hade denna åtminstone medgett att PKK inte längre var medlem av KNK.

— Domstolens bedömning

87 Det framgår av punkterna 69–82 i förevarande dom att KNK varken är personligen berörd av besluten 2002/334 och 2002/460 i den mening som avses i artikel 230 fjärde stycket EG eller är utsatt för en kränkning i den mening som avses i artikel 34 i Europakonventionen, oavsett om PKK faktiskt existerar eller inte. Om förstainstansrätten felaktigt hade slagit fast att PKK inte existerar skulle detta, under dessa förhållanden, inte i något fall kunna leda till att det angripna beslutet ogiltigförklarades i förhållande till den andra klaganden.

88 Den aktuella grunden saknar således relevans.

89 Härav följer att den andra klagandens överklagande skall ogillas.

90 Eftersom den andra klaganden har tappat målet skall denne åläggas att ersätta de rättegångskostnader som är hänförliga till hans överklagande med stöd av artiklarna 69.2 och 122 i domstolens rättegångsregler.

Talan vid förstainstansrätten

- 91 Enligt artikel 61 första stycket andra meningen i domstolens stadga kan domstolen, om den upphäver förstainstansrättens avgörande, slutligt avgöra tvisten, om denna är färdig för avgörande. Så är fallet med tvisten mellan den första klaganden och rådet vad beträffar frågan om upptagande till sakprövning.
- 92 Rådet har åberopat två grunder till stöd för sitt yrkande att den första klagandens talan skall avvisas. Dels har talan väckts för sent vad gäller beslut 2002/334, dels saknar PKK talerätt eftersom PKK inte längre existerar.

Den första grunden

Parternas argument

- 93 Enligt rådet var den sista dagen för att väcka talan mot beslut 2002/334 den 29 juli 2002. Originalen av ansökan inkom till förstainstansrättens kansli den 31 juli 2002. Följaktligen väcktes talan för sent såvitt den avsåg detta beslut.
- 94 Kommissionen, som intervenerade i första instans, har uttryckt sitt stöd för rådets resonemang och har tillagt att avvisningen av talan om ogiltigförklaring av beslut 2002/334 medför en avvisning av talan om ogiltigförklaring av beslut 2002/460, eftersom det sistnämnda beslutet endast bekräftar det förstnämnda beslutet.

- 95 Den första klaganden har svarat att dess ombud är övertygade om att de inlämnade originalet av ansökan tillsammans med fem kopior till förstainstansrättens kansli den 24 juli 2002, även om de inlämnade ett ersättningsoriginal den 31 juli 2002. Det skulle under dessa omständigheter, och i den mån grundläggande rättigheter står på spel, vara ett uttryck för otillbörlig formalism att hindra den första klaganden från att väcka talan om ogiltigförklaring av beslut 2002/334.
- 96 I vilket fall som helst anser den andra klaganden att beslut 2002/460 utgör ett självständigt beslut mot vilket talan har väckts inom fristen.

Domstolens bedömning

- 97 Beslut 2002/334 antogs den 2 maj 2002 och offentliggjordes i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* den 3 maj 2002. Förutom den tvåmånadersfrist för väckande av talan om ogiltigförklaring som föreskrivs i artikel 230 femte stycket EG gäller enligt artikel 102.1 i förstainstansrättens rättegångsregler en frist på fjorton dagar som börjar löpa dagen för offentliggörandet av den angripna rättsakten, och en förlängning av fristen med tio dagar med hänsyn till avstånd enligt artikel 102.2 i samma rättegångsregler. Den sista dagen av den frist som fastställts i enlighet med dessa regler var den 27 juli 2002. Eftersom detta var en lördag sköts utgången av fristen för talans väckande fram till slutet av måndagen den 29 juli 2002, i enlighet med artikel 101.2 första stycket i nämnda rättegångsregler.
- 98 Enligt artikel 43.1 i förstainstansrättens rättegångsregler skall originalexemplaret av varje inlägga inges.

- 99 Såvitt framgår av handlingarna i målet vid förstainstansrätten var det endast kopior utan original som ingavs till förstainstansrättens kansli den 24 juli 2002. Den första klaganden har visserligen hävdatt att dess ombud inlämnade originalet av ansökan tillsammans med de kopior som ingavs detta datum, men har inte inkommit med någon bevisning om detta. För övrigt föreligger skillnader mellan originaltexten, som ingavs den 31 juli 2002, och de kopior som ingavs den 24 juli 2002. Domstolen konstaterar således att originalet av ansökan inlämnades till förstainstansrättens kansli först den 31 juli 2002, såsom framgår av kansliets stämpel.
- 100 Eftersom originalet av ansökan inte har ingetts till förstainstansrättens kansli inom fristen skall den första klagandens talan avvisas i den del den avser ogiltigförklaring av beslut 2002/334.
- 101 Denna slutsats påverkas inte av den första klagandens påstående att grundläggande rättigheter står på spel. Reglerna om frister för väckande av talan utgör nämligen tvingande rätt och skall tillämpas av domstolen på ett sådant sätt att rättssäkerhet och likhet inför lagen säkerställs.
- 102 Däremot framgår det att den första klaganden har väckt talan mot beslut 2002/460 inom fristen.
- 103 Såsom förstainstansrätten med rätta slog fast i punkt 44 i det överklagade beslutet utgör detta beslut ett nytt beslut i förhållande till beslut 2002/334. Det framgår nämligen av artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 och artikel 1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 att rådet innan det fattar beslut om att revidera den omtvistade förteckningen skall göra en omprövning av den situation i vilken de berörda personerna, grupperna och enheterna befinner sig.

- 104 Härav framgår att beslut 2002/460 inte endast utgör en bekräftelse av beslut 2002/334 och att invändningen om rättegångshinder inte såvitt den avser beslut 2002/334 hindrar den första klaganden från att väcka talan om ogiltigförklaring av beslut 2002/460.

Den andra grunden

Parternas argument

- 105 Rådet har gjort gällande att PKK saknar rätt att väcka talan om ogiltigförklaring eftersom PKK enligt vad den första klaganden själv har uppgett har upplösts. Att PKK inte existerar illustreras av den omständigheten att organisationen saknar papper med brevhuvud. Advokaternas fullmakt att företräda PKK skrevs nämligen på ett tomt pappersark med Osman Öcalans namnteckning.
- 106 Den första klaganden har gjort gällande dels att denne inte har påstått att PKK har upplösts, dels att PKK åtminstone har kvar tillräcklig partsbehörighet för att motsätta sig upptagandet av dess namn i den omtvistade förteckningen.

Domstolens bedömning

- 107 Såsom det har konstaterats i punkterna 38–52 i den förevarande domen tyder den föreliggande bevisningen på att PKK inte upplöstes under kongressen den 4–10 april 2002. Det framgår nämligen av bevisningen att PKK har fortsatt att verka efter kongressen, även om det troligen har skett i en omorganiserad form och under andra namn.

- 108 Trots att det mot bakgrund av denna bevisning inte med exakthet går att fastställa vad PKK:s verksamhet bestått i sedan den 4 april 2002 står det i vilket fall som helst klart att PKK fortfarande existerar i tillräckligt hög grad för att kunna motsätta sig upptagandet av dess namn i den omtvistade förteckningen.
- 109 Europeiska gemenskapen är nämligen en rättslig gemenskap, inom vilken det skall kontrolleras att dess institutioners rättsakter är förenliga med EG-fördragets bestämmelser och gemenskapens allmänna rättsprinciper, vilket inkluderar grundläggande rättigheter. Enskilda skall således ha tillgång till ett effektivt domstolsskydd för sina på gemenskapsrätten grundade rättigheter. Denna rättighet ingår bland gemenskapens allmänna rättsprinciper, som har sitt ursprung i medlemsstaternas gemensamma konstitutionella traditioner. Den har även stadfästs i artiklarna 6 och 13 i Europakonventionen (se domen i det ovannämnda målet *Unión de Pequeños Agricultores*, punkterna 38 och 39).
- 110 Det är särskilt viktigt att detta domstolsskydd är effektivt med tanke på att de restriktiva åtgärder som föreskrivs i förordning nr 2580/2001 medför allvarliga konsekvenser. Det är inte bara så att en person, en grupp eller en enhet som avses i förordningen nekas alla möjligheter att genomföra eller motta ekonomiska transaktioner och tjänster. Deras anseende och politiska verksamhet skadas dessutom av att de betecknas som terrorister.
- 111 Enligt artikel 2.3 i förordning nr 2580/2001 jämförd med artikel 1.4–1.6 i gemensam ståndpunkt 2001/931 kan en person, en grupp eller en enhet endast upptas i den omtvistade förteckningen om det föreligger vissa indicier och de personer, grupper och enheter som avses kan identifieras med säkerhet. Dessutom anges det att namn på personer, grupper och enheter får behållas i förteckningen endast under förutsättning att rådet med jämna mellanrum omprövar deras situation. Samtliga dessa omständigheter måste kunna prövas av domstol.

- 112 Härav följer att om gemenskapslagstiftaren genom beslut 2002/460 har ansett att PKK fortfarande existerar i tillräckligt hög grad för att kunna bli föremål för de restriktiva åtgärder som föreskrivs i förordning nr 2580/2001 är det ur rättvisehänseende och för konsekvensens skull nödvändigt att anse att denna enhet fortfarande existerar i tillräckligt hög grad för att kunna angripa den aktuella åtgärden. I annat fall skulle en organisation kunna upptas i den omtvistade förteckningen men utan att ha möjlighet att väcka talan häremot.
- 113 För att kunna väcka talan på en sådan organisations vägnar är det nödvändigt att visa att den berörda organisationen verkligen hade för avsikt att väcka talan och att de advokater som påstår sig företräda den faktiskt har getts fullmakt att göra så.
- 114 Bestämmelserna i domstolens stadga, särskilt artikel 21, i domstolens rättegångsregler, särskilt artikel 38, och i förstainstansrättens rättegångsregler, särskilt artikel 44, har inte utformats för att användas i en situation där organisationer som saknar rättskapacitet, såsom PKK, väcker talan. I denna mycket speciella situation skall de rättegångsregler som styr upptagande till sakprövning av en talan om ogiltigförklaring tillämpas på ett sätt som i nödvändig utsträckning är anpassat till omständigheterna i det enskilda fallet. Såsom förstainstansrätten med rätta påpekade i punkt 28 i det överklagade beslutet gäller det att undvika ett alltför formalistiskt synsätt som skulle innebära att det i vissa fall inte förelåg någon möjlighet att väcka talan om ogiltigförklaring trots att en viss enhet är föremål för restriktiva gemenskapsåtgärder.
- 115 Osman Öcalan har således rätt att med olika bevismedel visa att han med giltig verkan handlar på PKK:s vägnar, som han uppger sig företräda.
- 116 Vad gäller frågan huruvida Osman Öcalan med giltig verkan företräder PKK uppstår ett visst tvivel på grund av att han i sin fullmakt till advokaterna presenterar sig själv som en tidigare medlem av PKK utan att åberopa någon annan handling som ger honom rätt att företräda organisationen.

- 117 I målet om överklagande har den första klaganden dock till domstolen ingett en förklaring från advokaten Mark Muller, som syftar till att rättfärdiga fullmakten. Europadomstolens dom av den 12 maj 2005 i mål Abdullah Öcalan mot Turkiet (ansökan nr 46221/99, ännu inte publicerad) bekräftar att Mark Muller vid den domstolen företräder Abdullah Öcalan, som var ledare för PKK och som sitter fängslad i Turkiet sedan år 1999. Mark Muller har förklarat att Abdullah Öcalan under ett av Mark Mullers besök hos Abdullah Öcalan i fängelset uppdrog åt Mark Muller att protestera mot fördömandet av PKK i Europa. Mark Muller har dessutom uppgett att flera andra högt uppsatta företrädare för PKK och dess efterträdare, KADEK, har uppdragit åt honom att föra talan i det mål som har anhängiggjorts vid förstainstansrätten.
- 118 Mark Muller har dessutom förklarat att Osman Öcalan var en högt uppsatt företrädare både för PKK och för KADEK vid den tidpunkt då han undertecknade fullmakten till advokaterna att väcka den berörda talan.
- 119 Domstolen konstaterar att dessa förklaringar har avgetts av en person som är medlem av ett advokatsamfund i en av medlemsstaterna och i denna egenskap är underkastad vissa yrkesetiska regler. Under de särskilda omständigheter som föreligger i det förevarande fallet räcker dessa förklaringar för att det skall anses visat att Osman Öcalan är behörig att företräda PKK och framför allt att ge advokater fullmakt att handla på PKK:s vägnar.
- 120 Rådets påpekande att det saknas papper med brevhuvud föranleder inte någon annan bedömning.
- 121 När det gäller en privaträttslig juridisk person är det visserligen brukligt att fullmakten till advokaterna utfärdas på papper med brevhuvud, trots att detta inte krävs enligt reglerna för förfarandet vid domstolen och förstainstansrätten. När det gäller en organisation som inte har upprättats enligt de rättsregler som vanligtvis är tillämpliga på juridiska personer har denna omständighet dock föga bevisvärde.

- 122 Under dessa omständigheter skall Osman Öcalan anses vara behörig att företräda PKK och att ge advokater fullmakt att göra så.
- 123 Härav följer att den första klagandens talan kan tas upp till sakprövning i den del den avser beslut 2002/460. Således skall målet återförvisas till förstainstansrätten för prövning i sak.
- 124 Eftersom målet återförvisas till förstainstansrätten för fortsatt handläggning såvitt avser den första klaganden kommer beslut om rättegångskostnader att meddelas senare vad gäller den första klaganden.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

- 1) **Det beslut som meddelades av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt den 15 februari 2005 i mål T-229/02, PKK och KNK mot rådet, ogiltigförklaras i den del förstainstansrätten därigenom avvisade den talan som Osman Öcalan hade väckt på Kurdistan Workers' Partys (PKK) vägnar.**
- 2) **Överklagandet ogillas i övrigt.**
- 3) **Serif Vanly förpliktas, i egenskap av företrädare för Kurdistan National Congress (KNK), att ersätta de rättegångskostnader som är hänförliga till hans överklagande.**

- 4) Den talan som Osman Öcalan har väckt på Kurdistan Workers' Partys (PKK) vägnar avvisas i den del den avser rådets beslut 2002/334/EG av den 2 maj 2002 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av beslut 2001/927/EG.
- 5) Den talan som Osman Öcalan har väckt på PKK:s vägnar skall tas upp till sakprövning i den del den avser rådets beslut 2002/460/EG av den 17 juni 2002 om genomförande av artikel 2.3 i förordning (EG) nr 2580/2001 om särskilda restriktiva åtgärder mot vissa personer och enheter i syfte att bekämpa terrorism och om upphävande av beslut 2002/334/EG. Målet återförvisas till Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt för prövning i sak.
- 6) Beslut om rättegångskostnader kommer att meddelas senare vad gäller Osman Öcalan i egenskap av företrädare för PKK.

Underskrifter